

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/81/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2110215046
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2110215046.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom, Bratislava, Pajšúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajšúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: U. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., M. P. XXXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, zastúpenému advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 177,05 eura s príslušenstvom, na odvolanie odporcu a vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 18C/184/2010-62 zo dňa 20. 6. 2011, v prípade vedľajšieho účastníka v celom rozsahu a v prípade odporcu v časti príslušenstva a náhrady trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie vedľajšieho účastníka o d m i e t a .

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti úroku z omeškania a v časti náhrady trov konania z r u š u j e a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 177,05 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 41,39 Eur od 1.3.2007 do zaplatenia a zo sumy 135,66 Eur od 1.12.2006 do zaplatenia a nahradiť trovy konania navrhovateľa vo výške 137,74 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň zrušil vydaný platobný rozkaz.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 588, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 142 ods. 1 O.s.p. Vecne argumentoval tým, že navrhovateľ žiadal zaplatenie uplatnených súm na základe zmluvy o dodávke plynu pre odberateľov kategórie domácnosť zo dňa 31.8.2005, uzavretej medzi odporcom a právnym predchodcom navrhovateľa. Na základe tejto zmluvy bola odporcovi poskytovaná služba - dodávka plynu do domácnosti. Súčasťou zmluvy boli obchodné podmienky dodávky plynu pre kategóriu domácnosť. Na základe tejto zmluvy bola odporcovi vyúčtovaná cena dodaného plynu, a to faktúrou č. 7410230874 vo výške 135,66 Eur so splatnosťou 30.11.2006 a faktúrou č. 7410305073 na sumu 41,39 Eur so splatnosťou 28.2.2007. Odporca v konaní uviedol, že obidve faktúry prevzal až dňa 11.10.2010 spolu s platobným rozkazom doručovaným súdom prvého stupňa a nemohol ich skôr uhradiť. Faktúry mu boli doručované na adresu U. XX, napriek tomu, že jeho trvalé bydlisko bolo na U. ulici X v A.. Odporca pohľadávku pred súdom uznal čo do základu a výšky s tým, že uznáva len istinu a neuznáva povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania a príslušenstvo. Súd pri rozhodovaní vychádzal zo znenia § 588 Občianskeho zákonníka a skutkovo z obsahu predloženej zmluvy o dodávke plynu, na ktorej sa uvádza ako odberateľ odporca s uvedeným trvalým pobytom A., U. XX/XXXX., preto uzavrel, že odporca dlhuje navrhovateľovi istinu vo výške 177,05 Eur ako odplatu za dodaný plyn. V súvislosti s príslušenstvom priznal navrhovateľovi zákonný úrok z omeškania vo výške, ktorá bola platná v čase vzniku povinnosti, t.j. ku dňu nasledujúcemu po splatnosti príslušných faktúr. Navrhovateľovi priznal i náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom súdnom

poplatku a v trovách právneho zastúpenia tak, ako si ich právny zástupca navrhovateľa vyčíslil. Priznanú náhradu trov konania súd odôvodnil tým, že nárok navrhovateľa v časti istiny je jednoznačne dôvodný, pričom nebolo jeho chybou, že k zaplaceniu istiny zo strany odporcu doposiaľ nedošlo. V zmluve o dodávke plynu, podpísanej odporcom, je jeho trvalé bydlisko uvedené na ulici L. U. v A., ktoré je zhodné s odborným miestom, čo je v prípade fyzickej osoby celkom obvyklé. Bolo povinnosťou odporcu či už pri uzavretí alebo pri zrušení zmluvy upozorniť navrhovateľa, že miesto odberu plynu nie je zhodné s adresou jeho trvalého bydliska.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie odporca, podľa obsahu výlučne v časti uloženej povinnosti zaplatiť úrok z omeškania a zaplatiť náhradu trov konania. Poukázal na to, že faktúry a pokus o zmier mu boli zasielané na adresu L. U. v A., odkiaľ sa dňa 5.12.2006 odsťahoval do U.. Pri zrušení zmluvy o dodávke plynu sa s dodávateľom dohodli, že z SPP mu zašlú vyúčtovanie, ktoré však neobdržal, keďže mu bolo zasielané na nesprávne uvedené miesto pobytu. Z tohto dôvodu nemohol tieto faktúry zaplatiť. Odvolací súd žiadal, aby zrušil jeho povinnosť zaplatiť úroky z omeškania a náhradu trov konania navrhovateľovi.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu odporcu sa vyjadril tak, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa a ponecháva odvolanie odporcu na rozhodnutí odvolacieho sudu.

V priebehu odvolacieho konania dňa 10.2.2012 vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu, Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) prejednal odvolanie odporcu a rozsudkom sp. zn. 9 Co 214/2011 zo dňa 29.11.2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, v napadnutej časti úroku z omeškania. V napadnutej časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporcu zaviazal nahradiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 107,43 Eur pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 90,93 Eur a náhrady trov zaplateného súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil skutkový stav a vzhľadom na uznanie istiny v celom rozsahu, uložil odporcovi povinnosť zaplatiť aj príslušenstvo pohľadávky v zákonnej výške. V zmysle uvedeného rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti príslušenstva pohľadávky potvrdil. V súvislosti s odvolaním odporcu voči náhrade trov konania dospel k záveru, že toto rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť vzhľadom na to, že odporcovi bola uložená povinnosť náhrady trov konania vo výške vyššej, ako to vyplýva zo zákona. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v sporení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý ho navrhol zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že do konania ako vedľajší účastník vstúpil dňa 10.2.2012, kedy aj požiadal o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh. Napriek tomu, že odvolací súd s ním konal ako s vedľajším účastníkom na strane odporcu, nedostal príležitosť v konaní obhajovať jeho záujmy ako spotrebiteľa. Nebol mu doručený návrh na začatie konania, jeho prílohy, rovnako ako rozsudok súdu prvého stupňa a opravné prostriedky hlavných účastníkov. Uviedol, že za situácie, ak by mu boli tieto uvedené písomnosti doručené, snažil by sa svojim úkonmi pomôcť odporcovi ako spotrebiteľovi, konkrétne by vzniesol v prospech odporcu námietku premlčania. S týmto dovolaním sa plne stotožnil odporca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), prejednal dovolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu a uznesením sp. zn. 2Cdo/89/2013 zo dňa 30.9.2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 29.11.2012 sp. zn. 9Co/214/2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že odvolací súd sa dôsledne neriadil ust. § 93 ods. 2, 3 a 4 ako aj ust. § 79 ods. 4, § 158 ods. 2, § 209a ods. 1 O.s.p., keď v postupe vedľajšieho účastníka do konania (vedľajší účastník vstúpil do konania v priebehu odvolacieho konania) nezabezpečil doručenie návrhu na začatie konania spolu s prílohami, rozsudok súdu prvého stupňa, ani odvolania odporcu vedľajšiemu účastníkovi. Odvolací súd vo veci rozhodol 29.11.2012 bez toho, aby boli tieto uvedené písomnosti doručené vedľajšiemu účastníkovi, čím mu zamedzil možnosť podania napríklad námietky premlčania v odvolacom konaní v prospech odporcu, na ktorého strane v konaní vystupuje. Odvolací súd týmto zaťažil

konanie pred odvolacím súdom vadou spočívajúcou v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.). S ohľadom na uvedené dovolací súd potom dospel k záveru, že sú tu dôvody na zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že v novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách odvolacieho a dovolacieho konania.

Po vrátení veci dovolacím súdom, odvolací súd odstránil vytknuté mu pochybenia, vedľajšiemu účastníkovi doručil návrh na začatie konania spolu s prílohami, rozsudok súdu prvého stupňa ako i odvolanie odporcu spolu s vyjadrením navrhovateľa k nemu.

Proti doručenému rozsudku súdu prvého stupňa podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie i vedľajší účastník, podľa obsahu napadol rozsudok v celom rozsahu, v ktorom namieta premlčanie celej uplatnenej pohľadávky navrhovateľa, keďže návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 13.7.2010, teda po uplynutí premlčacej doby. Námieta premlčania je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 ods. 1 O.s.p. najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Zo žiadneho ustanovenia hmotného práva alebo procesného práva nevyplýva, že by odporca musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania, z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom vyplýva, že povinný subjekt ju môže uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13.10.2009 sp. zn. 5Cdo 120/2009. Ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 30.11.2005, sp. zn. 33Odo 631/2004. Ďalej uviedol, že ako vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený na všetky úkony (s výnimkou dispozície s konaním a s jeho predmetom), na ktoré je oprávnený hlavný účastník a tieto úkony robí práve v prospech (a s účinkami pre) hlavného účastníka, ktorého v spore podporuje. Uplatnenie obrany proti návrhu je procesným právom účastníka konania (odporcu) a rovnaké právo má v zmysle ust. § 93 ods. 3 O.s.p. aj vedľajší účastník, ktorý počas konania vystupuje na jeho strane, na tom, že ide o procesné právo nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti návrhu sa uplatňujú rovnako námietky vychádzajúce z hmotnej úpravy, keďže procesné právo uplatniť tieto námietky v konaní nemožno zamieňať a s tým, či majú pôvod v hmotnom práve alebo len v procesnom práve. Uvádzané vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 10.2.2009, sp. zn. 25Cdo 539/2008 a z rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 7.7.2005 sp. zn. 21Cdo 2313/2004. Poukazujúc na tieto argumenty a najmä uplatnenú námietku premlčania preto navrhuje, aby odvolací súd rozhodol tak, že zmení napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh navrhovateľa zamietne a zaviazá ho zaplatiť mu ako vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 93,91 Eur na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, alternatívne, aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K doručenému odvolaniu vedľajšieho účastníka predložil písomné vyjadrenie odporcu, z ktorého vyplýva súhlas s odvolaním vedľajšieho účastníka, ktoré je v jeho prospech a pripája sa k jeho právnej argumentácii, pričom aj sám vznáša námietku premlčania uplatneného nároku navrhovateľom.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka podal prostredníctvom právneho zastúpenia písomné vyjadrenie aj navrhovateľ, v ktorom poukázal na znenie ust. § 201 O.s.p. s tým, že zastáva názor, že vedľajší účastník nie je oprávnený na podanie odvolania, nakoľko podľa uvádzaného zákonného ustanovenia právo podať odvolanie má iba v tých prípadoch, kedy z hmotnoprávneho predpisu vyplýva výslovne spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom. Vzhľadom k tomu, že medzi odporcom a vedľajším účastníkom zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania ich vzťahu medzi nimi, odvolanie vedľajšieho účastníka je možné považovať ako podané neoprávnenou osobou. Postavenie vedľajšieho účastníka je zároveň odlišné v tom, že aj keď koná vo vlastnom mene, jeho postavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka. Vedľajší účastník môže podať odvolanie, iba ak takéto právo má účastník, jeho lehota na odvolanie je limitovaná lehotou na odvolanie účastníka a nemôže podať odvolanie proti vôli účastníka. V tejto súvislosti navrhovateľ odkázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Cob/17/2012, na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/170/2012, sp. zn. 9Co/177/2012, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave 5Co/288/2012. Vedľajší účastník v zásade nemá právo na podanie odvolania a ust. § 201 O.s.p. poskytuje len výnimku z uvedenej zásady. Takýto názor podporuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky s odkazom na jeho uznesenie sp. zn. 7Cdo/151/2012. Navrhovateľ zároveň poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.6.2012 sp. zn. 6Cdo 30/2012 podľa ktorého v odvolacom konaní sa uplatňuje dispozičná zásada, v zmysle ktorej môže byť odvolacie konanie začaté iba na návrh účastníka konania. Nedostatok

návrhu na začatie odvolacieho konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania a musí viesť k zastaveniu odvolacieho konania. Vedľajší účastník nie je legitimovaný na tzv. dispozičné úkony, a to či už dispozičné úkony s konaním, alebo dispozičné s predmetom konania. Aj v zmysle uvedeného je preto názoru, že vedľajší účastník v zásade nemá právo na podanie odvolania a ust. § 201 O.s.p. poskytuje len výnimku z uvedenej zásady. Pokiaľ ide vznesenú námietku premlčania uvádza, že v prípade, ak by sa súd napriek ním uvádzaného zaoberal odvolaním vedľajšieho účastníka, dovoľuje si poukázať na to, že predmetom odvolacieho konania je v zmysle odvolania odporcu už len príslušenstvo pohľadávky a trovy konania. Odvolaciemu súdu tak navrhuje podané odvolanie vedľajšieho účastníka odmietnuť v zmysle § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p., resp. podľa § 219 O.s.p. napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Zároveň si uplatňuje trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 31,56 Eur s DPH pozostávajúce z jedného úkonu právnej služby vo výške 21,91 Eur s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 9,65 Eur s DPH.

Z vyššie konštatovaného ako i zo samotného obsahu spisu nesporne vyplýva, že v priebehu odvolacieho konania podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 10.2.2012, predloženého odvolaciemu súdu dňa 13.2.2012, riadne a účinne vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu, pričom jeho vstup do konania následne žiaden z účastníkov nenamietal. Vedľajší účastník sa tak stal účinne vedľajším účastníkom v konaní v súlade s ust. § 93 ods. 2 a 3 O.s.p.

V zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po zvážení všetkých okolností.

V zmysle § 201 O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

S účinnosťou od 1. septembra 2003 ustanovenie § 201 O.s.p. „posilnilo“ postavenie vedľajšieho účastníka v tých prípadoch, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a (ním podporovaným) vedľajším účastníkom. V týchto prípadoch je právo podať odvolanie vedľajším účastníkom jeho samostatným procesným právom nezávislým od postoja, vôle a úkonov (hlavného) účastníka konania. Zmyslom takej procesnej úpravy je zabrániť tomu, aby vedľajší účastník čelil dôsledkom vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom konania bez možnosti ovplyvniť výsledok konania aj podaním odvolania proti vôli účastníka konania, ktorého v konaní taký vedľajší účastník podporuje.

Ustanovenie § 201 veta druhá O.s.p. zdôrazňuje samostatnosť (nezávislosť na vôli a úkonoch niekoho iného) procesného oprávnenia vedľajšieho účastníka podať odvolanie v tých veciach, v ktorých z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Uvedené ustanovenie v spojení s § 93 O.s.p. nemožno však v žiadnom prípade vykladať tak, že vedľajší účastník má právo podať odvolanie iba vtedy, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania jeho vzťahu s účastníkom konania (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 2 Obdo 27/2012).

Rozhodovacia prax súdov zastáva názor, že zmyslom vedľajšieho účastníctva je pomoc v spore niektorému z účastníkov konania. Pomoc poskytovaná vedľajším účastníkom môže spočívať tiež v tom, že podá v prospech ním podporovaného účastníka odvolanie. Vedľajší účastník však môže podať odvolanie, len ak vstúpil do konania pred súdom prvého stupňa alebo ak vstúpil do konania síce po rozhodnutí súdu prvého stupňa, avšak ešte pred uplynutím odvolacej lehoty účastníkovi, ktorého podporuje. V prípade, že vstúpil do konania pred rozhodnutím súdu prvého stupňa i vedľajší účastník môže podať odvolanie proti tomuto rozhodnutiu v lehote uvedenej v § 204 ods. 1 O.s.p. Ak sa doposiaľ nezúčastnil konania, je vedľajší účastník legitimovaný na odvolanie iba vtedy, ak okrem podania odvolania spôsobom uvedeným v § 43 O.s.p. oznámi súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, a to do uplynutia lehoty na podanie odvolania účastníkovi, ktorého chce v konaní podporovať, a v ktorého prospech preto podáva odvolanie. Teda, vedľajšiemu účastníkovi sa počíta odvolacia lehota samostatne, ak vstúpil do konania ešte pred vyhlásením (vydaním) rozhodnutia súdu prvého stupňa a bolo mu preto rozhodnutie doručené. V prípade, že sa konania pred súdom prvého stupňa nezúčastnil, podáva vedľajší účastník odvolanie v lehote patriacej ním podporovanému účastníkovi (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 59/2009).

V danej veci odvolací súd postupoval v intenciách citovaného rozhodnutia NS SR a po zistení, že odvolanie vedľajšieho účastníka (doručené odvolaciemu súdu dňa 23.4.2014), ktorý vstúpil do konania až v odvolacom konaní (dňa 10.2.2012), teda po rozhodnutí súdom prvého stupňa vo veci samej (20.06.2011) a to až po uplynutí lehoty na podanie odvolania účastníkovi, ktorého chce v konaní podporovať a v prospech ktorého preto podáva odvolanie (dňom 15.7.2011), za popísanej situácie, i keď odporca s odvolaním vedľajšieho účastníka vyslovil súhlas, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, iba odvolanie vedľajšieho účastníka s použitím ust. § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. ako podané oneskorene, odmietnuť.

Naviac nepodaním odvolania odporcom aj proti výroku v časti istiny preskúmaného rozsudku prvostupňového súdu, tento v tejto časti nadobudol právoplatnosť ešte pred 10.2.2012, kedy do predmetného konania vstúpil vedľajší účastník (právoplatnosť nastala dňa 15.7.2011). Preto pokiaľ vedľajší účastník svojim odvolaním napadol aj túto výrokovú časť rozsudku súdu prvého stupňa, je potrebné zdôrazniť aj to, že proti právoplatnému rozsudku odvolanie prípustné nie je. Tým je daný dôvod odmietnutia odvolania vedľajšieho účastníka i podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Ďalej sa potom odvolací súd zaoberal odvolaním odporcu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil podľa obsahu zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti úroku z omeškania a v časti náhrady trov konania zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Výrok preskúmaného rozsudku prvostupňového súdu, ktorým súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 177,05 Eur, t.j. uplatnenú istinu pohľadávky, nebol napadnutý odvolaním odporcu, nejedná sa ani o výrok závislý, preto v tejto časti je konanie právoplatne skončené a predmetom odvolacieho konania tak zostáva už len zvyšná časť príslušenstva t. j. zaplataenia úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 41,39 Eur od 1.3.2007 do zaplataenia a zo sumy 135,66 Eur od 1.12.2006 do zaplataenia a náhrada trov konania.

V zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku, a v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. i uznesenia (použitých s odkazom na § 251 ods. 4 O.s.p.), súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi

znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Porovnajúc odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu v napadnutej časti úroku z omeškania s vyššie uvedenými kritériami, je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil, keď svoje rozhodnutie s poukazom na vyššie uvedené, zo všetkých relevantných hľadísk dostatočným spôsobom právne ani vecne neodôvodnil. Súd prvého stupňa sa uplatneným úrokom z omeškania konkrétne nezaoberal, priznaný úrok z omeškania ani v priznanej sadzbe, ani v rozčlenených istinách, ani v počiatku, nijako bližšie nezdôvodnil, nevysporiadal sa ani s obranou odporcu proti úroku, v odôvodnení rozsudku je len odcitované ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, čo je nedostatočné. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto potrebné v napadnutej časti priznaného úroku z omeškania navrhovateľovi pre jeho nedostatočné odôvodnenie považovať za nepreskúmateľné a arbitrárne.

Aj keď s ohľadom na vytýkanú vadu konania by bolo nadbytočné (predčasné) zaoberať sa ďalším, odvolací súd považuje na účelné a vhodné pre ďalší priebeh konania uviesť ešte niekoľko poznámok:

V prejednávanej veci nie je možné ponechať bez povšimnutia potrebu preskúmať zmluvný vzťah, z ktorého si navrhovateľ uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania aj z hľadiska spotrebiteľského práva.

Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.6.2007. S účinnosťou od 25.11.2004 (do 30.06.2007), teda v čase uzavretia zmluvy, citovaný zákon v § 23a definoval spotrebiteľské zmluvy ako zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v ust. § 52 rozdielne v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 1.1.2008. Ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka v znení v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 zakotvovalo, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľom podľa ods. 2 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 3 cit. ust. je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

S účinnosťou od 1.1.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

V prípade zistenia, že nárok na úrok z omeškania vyplýva zo spotrebiteľského zmluvného vzťahu, odvolací súd dáva do pozornosti znenie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

V dôsledku vyššie uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti úroku z omeškania, včítane závislého výroku o trovách konania, s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., keďže takýmto postupom súdu sa odňala účastníkom možnosť konať pred súdom, zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude, zodpovedať všetky relevantné právne otázky, na ktoré bolo poukázané vyššie, v prípade potreby doplniť dokazovanie, jeho výsledky riadne vyhodnotiť, vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníkov konania, a vo veci v zrušenej časti opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacích konaní i dovolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243d ods. 1).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.